

- Един от съвършените богомили. И той е беканец като теб. Избягал е от замък Монсегър в земята на фризите. За да донесе обратно в България съкровището на албигойците - техните тайни книги. И във Фрушката земя сега е размирно. Папата преследва, заедно със властелите от северна Франция - южните, като ги обвинява в еретичество... А северните властели пък ламтят за богатите южни земи. Никъде хората не искат да живеят в обич и мир. Всичко ламти за грабеж и насилие. А тук брат ми прави всичко което е в силите му, за да дарува свобода, закрила, правда. И всеки иде при него да я дари... Няма втори като него по света. ^{свършени} И - И севастократорът отправи с безкрайна преданост поглед към Асена. Царят помагаше на свършения богомил да се качи на коня си. Защото ~~живиците~~ те не ходеха на лов. Те никога не убиваха живо същество.

Яков се спусна да придържа стрелата. Когато свършеният вдигна ръка за сбогом и благослови изпращачите си, на ръката му блесна ~~пръстен~~ пръстен. Върху златото бе изработена пчела от ситни елмазчета.

Севастократор Александър се наведе над ухото на руския княз:

- Това е богомилският папа.

Мъжете се върнаха в ловджийската стая за да вземат оръжието си. Присъствието на богомила ги стесняваше. Сега вече те отпуснаха пороя на веселите закачки, запяха дружно ловджийска песен. Седнаха отново за да опитат задушеното заешко от което лъхаше ~~приятен~~ приятен примамващ мирис.

Весело звъннаха стъклениите купи, сребърните чаши. Царят все още се бореше с някаква своя мисъл, докато най-сетне лицето му се разведри. Той бе намерил разрешението. Съдбата му бе изпратила нечакаан дар. И той го приемаше с благодарност. Един верен приятел. Един верен страж на земята му.

И той вдигна високо своята купа:

- Да живее великият боляр на българската земя, княз Яков Светослав! Царство ми дава Видинското проныатство като отчина, за вечни времена,